Από μια αγόρευση στη Βουλή: «*...συζητούμε σε αυτή την αίθουσα πρόταση δυσπιστίας για την κυβέρνησή σας. Και να σας ενημερώσω ότι η πρόταση δυσπιστίας έχει να κάνει με τη δυσαρέσκεια του Ελληνικού λαού. Δυσαρέσκεια για την πολιτική της κυβέρνησής σας. ...Μια πολιτική, σε πλήρη δυσαρμονία με τις προσδοκίες του λαού, με τις υποσχέσεις σας, με τις αλλαγές που συντελούνται στον κόσμο, αλλά και τις πραγματικές δυνατότητες του ελληνισμού.... με τα οικονομικά σας μέτρα, αφαιρείτε πόρους, εισόδημα, συντάξεις από τους εργαζόμενους, τις γυναίκες, τα μεσαία και φτωχά στρώματα της ελληνικής κοινωνίας... Αποφασίσατε την αύξηση των ορίων ηλικίας για τις γυναίκες, τη μείωση των συντάξεων... Μπορεί σήμερα η ...κοινοβουλευτική σας πλειοψηφία να απορρίψει την πρόταση δυσπιστίας που έχουμε καταθέσει, αλλά στην συνείδηση του Ελληνικού λαού, στην συνείδηση όλων των Ελλήνων, η πρότασή μας έχει ήδη εγκριθεί με συντριπτική πλειοψηφία* ».

Αυτά τα έλεγε στη Βουλή ο κ. Παπανδρέου στις 28 Μαρτίου 2008. Στην συνέχεια χαρακτήρισε την διακυβέρνηση του κ. Καραμανλή, ως την χειρότερη που έχει κυβερνήσει

την Ελλάδα. Όμως, όπως πράττει συχνά, βιάστηκε να μιλήσει, και τώρα η ιστορία θα κρίνει πια κυβέρνηση ήρθε σε πλήρη δυσαρμονία με τον λαό. Βέβαια, το ίδιο ισχύει και για τα κόμματα της αντιπολίτευσης, καθώς τα πρόσωπα μπορεί να αλλάζουν, οι πολιτικές όμως παραμένουν ίδιες. Τα τελευταία δέκα χρόνια καμιά κυβέρνηση και καμιά αξιωματική αντιπολίτευση δεν έκαναν σωστά την δουλειά τους. Όλα αυτά έχουν λίγη σημασία την στιγμή που ο Ελληνικός λαός έχει γονατίσει, βαλλόμενος από κάθε κατεύθυνση, στραγγισμένος κοινωνικά, οικονομικά, στερημένος από την προοπτική, την ελπίδα και τα όνειρα για το μέλλον του, που αποτελεί και το μέλλον αυτής της χώρας. Ένας λαός που του έκλεψαν την αξιοπρέπεια.

Ως τόσο, μέσα από τις αναταράξεις των τελευταίων ετών αποκαλύφτηκε η τραγική πραγματικότητα του πολιτικού μας συστήματος και των ανθρώπων που διαχρονικά εμπιστευτήκαμε να κυβερνήσουν την Ελλάδα προς όφελος των Ελλήνων πολιτών για ένα καλύτερο αύριο. Πάντα τον πρώτο λόγο είχε η κομματική ατζέντα, η απόκτηση της εξουσίας, ΟΧΙ για να υπηρετήσουν τον Ελληνικό λαό, αλλά να τον χειραγωγήσουν, να ασκήσουν την αρχηγία ως αφεντικά και όχι ως εκλεγμένοι δημόσιοι λειτουργοί που έχουν την ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΝΑ ΛΟΓΟΔΟΤΟΥΝ στους πολίτες. Ας μην ξεχνάμε πως εμείς τους χρυσοπληρώνουμε ακριβώς για τον σκοπό να υπηρετούν τα συμφέροντα των πολιτών. Στις επισημάνσεις του κ. Παπανδρέου για την δημιουργία πελατειακού κράτους στα χρόνια της ΝΔ, απαντώ, πως είναι το ίδιο πελατειακό κράτος που ο ίδιος υπηρέτησε / υπηρετεί εδώ και πολλές δεκαετίες. Είναι πασιφανές πως πίσω από κλειστές πόρτες τα δύο κόμματα εξουσίας από κοινού φροντίζουν να κρύβουν τους σκελετούς τους και να διασφαλίζουν τις ισορροπίες μεταξύ τους. Άλλωστε αυτό επιβεβαιώνεται και μέσα από τις εξεταστικές-προανακριτικές επιτροπές που όλοι πλέον γνωρίζουμε πως είναι απάτη.

Εχθές το βράδυ στην βουλή κατά την ψήφιση του προϋπολογισμού, ακούσαμε για πολλοστή φορά την ίδια κασέτα από τους πολιτικούς αρχηγούς: Ο κ. Παπανδρέου να επιμένει να αυτοαποκαλείται «σωτήρας» καθώς παρέλαβε διαλυμένη την χώρα από την ΝΔ. και έκανε υπεράνθρωπες προσπάθειες για να μην βουλιάξει η χώρα. Όμως η ανικανότητα του να προστατέψει τον Έλληνα και την Ελλάδα, φανερώθηκε από το ξεκίνημα, που ήταν βασισμένο σε ψέματα (Λεφτά υπάρχουν), σε κρυφές συμφωνίες με το ΔΝΤ, ως το φιάσκο του δημοψηφίσματος που μας ρεζίλεψε διεθνώς. (Είναι προσβλητικό προς όλους μας η δήλωση του, «πως ήταν ο μόνος τρόπος να επιτευχθεί κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας» λες και ήμαστε βλάκες). Ήταν όμως ένας έξυπνος τρόπος να απαλλαγή από την Πρωθυπουργία.. Ο Υπουργός Οικονομικών κ. Βενιζέλος, φανερά έξω από τα νερά του (αλήθεια πόσο παράλογο είναι να βάζεις ένα συνταγματολόγο να παριστάνει τον οικονομολόγο), να εκλιπαρεί για νέες προτάσεις, και εμμέσως να ζητά από την ΝΔ να αναλάβει την «καυτή πατάτα». Ο δε κ. Σαμαράς από την άλλη, να επιμένει πως δεν υπάρχει συγκυβέρνηση, αλλά ότι η ΝΔ είναι ο «ρυθμιστικός παράγοντας». Ρυθμιστικός παράγοντας σε τι; Αν δεν είναι σε θέση να υποστηρίξει ουσιαστικά την νέα κυβέρνηση που είναι ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ, και να το κάνει αψηφώντας το όποιο πολιτικό κόστος, δείχνοντας έμπρακτα πως στην εθνική κρίση δεν χωρούν οι προσωπικές φιλοδοξίες, τότε δεν θα είναι τίποτα περισσότερο από

κάποιον που θέλει να γίνει χαλίφης στην θέση του χαλίφη. Αποδεικνύεται πως όλο το κομματικό μας σύστημα δεν έχει συνειδητοποιήσει την σοβαρότητα της κρίσης που βιώνουμε και πως μένουν προσκολλημένοι στις προσωπικές τους στρατηγικές, δηλαδή, να αλληλοκατηγορούνται όπως πάντα, να ρίχνουν λάσπη ο ένας στον άλλο, να ασχολούνται με την «αρχηγολογία» και να φτιάχνουν απίθανα σενάρια. Σε αυτούς τους ανθρώπους αναθέσαμε το μέλλον μας.

Σας ρωτώ: Ποιος ενδιαφέρεται για τον συνεχή αυξανόμενο αριθμό των ανθρώπων που καθημερινά περιθωριοποιούνται, που οι ζωές τους αναποδογύρισαν από την μια στιγμή στην άλλη, σαν μια κακή ζαριά, που ζουν μέσα στην πείνα και την φτώχια, με κάκιστες υπηρεσίες υγείας; Ποιος από τους «ηγέτες» μας παραδέχεται ανοιχτά πως η ανταμοιβή για την προσφορά είναι κάτι άγνωστο στην χώρα μας; Ποιος από αυτούς δεσμεύτηκε ποτέ απέναντι σε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων που έχουν και τις γνώσεις και τις ικανότητες να προσφέρουν για μια καλύτερη Ελλάδα, αλλά παραμένουν στα αζήτητα; Ποιος πραγματικά ενδιαφέρεται για την ευημερία των πολιτών σε αυτή την χώρα; Ποιος τολμά να αναλάβει τις ευθύνες για την αδιαφορία που αντιμετωπίζει ο κόσμος, ποιος θα παραδεχθεί πως ποτέ δεν έγιναν επενδύσεις στο ανθρώπινο δυναμικό της χώρας και να απολογηθεί για την ανισότητα για την οποία ευθύνονται; Πως τολμούν να απαιτούν την εξουσία, όταν έχουν αποτύχει να δημιουργήσουν τις ευκαιρίες, τις υποδομές, να καταπολεμήσουν την μη βιωσιμότητα με ολοκληρωμένες παρεμβάσεις, την ανισότητα, με την δημιουργία ίσων ευκαιριών; Πώς να εμπιστευθείς αυτούς που χρόνια τώρα απέφευγαν τις ευθύνες της αλληλεξάρτησης μας από τους εταίρους μας καθώς ανήκουμε στην ΕΕ, και με την εγκληματική τους αδιαφορία, μας κατάντησαν ζητιάνους της Ευρώπης;

Έστω και καθυστερημένα πρέπει να υλοποιηθούν αποφάσεις **κοινής ευθύνης, κοινώ ν αξιώ ν και κοινού οφέλους** .
Μονάχα μέσα από αυτό το τρίπτυχο μπορούμε να αλλάξουμε τα κακώς κείμενα, έχοντας ως αρχή το ότι: κανείς δεν περισσεύει, όλοι έχουν το δικαίωμα στην προσπάθεια, και όλοι πρέπει να αναλάβουν να εκπληρώσουν τις ευθύνες τους. Σήμερα, η Ελληνική κυβέρνηση αλληλεξαρτάται από τρία κόμματα που έχουν την ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ να συνεργαστούν αρμονικά με μοναδικό και απαραβίαστο στόχο το Εθνικό συμφέρον, δηλαδή, την ευημερία των πολιτών. Όποιος δεν μπορεί να αντέξει τις δυσκολίες, ας έχει το θάρρος να παραιτηθεί γιατί σε δύσκολες περιστάσεις απαιτείται να αναλαμβάνουν σοβαροί άνθρωποι με ομοψυχία. Κύριοι των κομμάτων και της βουλής: η ώρα του παιδιού τελείωσε. Καιρός ήταν.

Michael Finn